

Chương 67

Trị Bát Tử Mệnh Độc

P

hương Hiểu Trúc gật nhẹ đầu nói:

- Ta cũng mong như vậy!

Rồi chàng bắt đầu đề ra phương dược sau:

“Vạn niên đồng lục, hồng đầu lý ngư, thiên niên táo trung thổ, sơ sinh đồng tiện” (Đồng xanh vạn niên, cá chép đầu đỏ, đất ông táo ngàn năm và nước tiểu trẻ sơ sinh khi vừa chào đời).

Phương Hiểu Trúc nói tiếp:

- Nếu hữu phúc có đủ bốn loại ấy thì mới mong có thể giải được Bát Tử Mệnh Độc.

Vương Ngọc Liên nghe ra thì thấy cả bốn vị thực không có gì lấy làm quý giá như trân bảo, liền bĩu môi:

- Trúc ca ca chỉ hù người ta có gì ghê gớm chứ!

Phương Hiểu Trúc cười nói:

- Trong bốn vị này tất không phải là vật trân châu quý giá nhưng thử hỏi cứ như đồng lục ngàn năm còn dễ kiếm, chứ như cá chép thông thường vẫn mình xanh đuôi đỏ kiếm đâu ra con cá chép đầu đỏ chứ? Rồi lại đất ông táo ngàn năm, há lại dễ tìm sao? Còn như đồng tiện lúc mới sinh hẳn Liên muội tìm được nha!

Vương Ngọc Liên nghe đến đâu mới hoảng ra không biết nói làm sao, trong lòng thấy khó nghĩ.

Độc Thủ Kim Cương vẫn nuôi hy vọng:

- Bách Biến Thiên Tôn như đã có độc Bát Tử Mệnh Độc này không chừng cũng có thuốc giải!

Phương Hiểu Trúc không tin vào khả năng này vì phương dược này khó tìm như vậy đâu dễ gì tìm được, đã lại Bách Biến Thiên Tôn mỗi khi đã hại người hà tất phải nghĩ đến giải dược cho đối phương!

Tuy nghĩ như vậy nhưng lại nghĩ đây là niềm hy vọng của Độc Thủ Kim Cương nên cũng không nỡ đánh mất, liền nói:

- Vậy chỉ có cách là tìm kế khống chế lão ma đầu buộc đưa ra thuốc giải!

Độc Thủ Kim Cương nghe xong câu ấy chợt nghĩ có lý, nhưng khi nghĩ lại con người Bách Biến Thiên Tôn thật không dễ gì khống chế được, tay chân thuộc hạ lão ta đã nhiều mà bản thân lão ta lại là con người nham hiểm đa trí đa mưu. Độc Thủ Kim Cương lúc ấy thấy khổ sở hơn bao giờ hết cứ nghĩ đến tính mạng bản thân và cả huynh đệ Tây Bắc đang bị lão ma đầu khống chế bằng độc dược, buộc lòng phải làm theo lời lão ta thì may ra lão ma đầu y như lời hứa trao ra thuốc giải!

Độc Thủ Kim Cương lắc đầu thở dài không nói.

Vương Ngọc Liên cũng thấy động lòng, nhìn Phương Hiểu Trúc nói:

- Trúc ca ca, thử nghĩ biện pháp xem sao?

Phương Hiểu Trúc trầm ngâm khoảnh khắc rồi nói:

- Trừ khi Võ Lâm Chí Tôn Trầm đại hiệp còn lại Giải Bách Độc Hoàn mà năm xưa Đàm lão tiên bối tặng mới có thể chế ngự được ám độc bộc phát trong nhiều chục năm thì không còn cách nào hơn!

Vương Ngọc Liên thiện tâm đột khởi, không đành thất sự đau khổ của Độc Thủ Kim Cương liền nói:

- Vậy để muội đi tìm sư phụ, chỉ cần biết Trầm sư bá còn Giải Bách Độc Hoàn thì nhất định sẽ xin được!

Rồi bỗng quay nhìn Độc Thủ Kim Cương nói khẳng khái:

- Cổ lão tiên bối cứ yên tâm, văn bối nhất định sẽ lấy Giải Bách Độc Hoàn cho lão!

Phương Hiểu Trúc nói:

- Chuyện ấy tạm thời gác lại, bây giờ chúng ta trở lại thành thôi!

Độc Thủ Kim Cương vô cùng cảm kích không nói nên lời, nhưng sự lo lắng Bách Biến Thiên Tôn biết sự bội phản này tất sẽ không lường được hậu quả, lúc ấy thở dài rầu rầu không vui.

Cuối cùng bọn Phương Hiểu Trúc trở lại thành Nhạc Dương.

- o O o -

Trưa hôm đó Phương Hiểu Trúc nhân nhờ được căn phòng bí mật trong Phương gia, liền tụ họp lại thương lượng bàn kế hoạch đối phó tiếp với tình hình hiện tại trong Tứ Tú Trang.

Lại nói trong đêm vừa rồi vì có chuyện hơn nữa số khách trúng độc Lạc Hồn Tán của bọn Hòa Hợp Tiên Đồng, sau khi được Nhất Tự Kiềm và Thiên Long Kiềm giải trừ, đã không ít người biết tình thế có nhiều vấn đề không ổn nên đã có không ít thoái lui hoặc đề phòng tối đa khi còn ở lại đây dự cho đến cuối ngày tiệc này.

Sau một hồi thương lượng mọi người thống nhất trước hết từ đây cho đến ngày mười lăm phải giúp những người trúng thuật chế tâm của Bách Biến Thiên Tôn giải trừ, mà trước hết là những người hiện đang có mặt.

Bởi vậy chia ra từng nhóm nhỏ có trách nhiệm khác nhau, Nhất Tự Kiềm Đường Liên Sơn và Thiên Long Kiềm Hà Trạch Long chịu trách nhiệm phát hiện những danh sĩ chính nghĩa trúng tà thuật dẫn dụ để giải trừ. Tuệ Nhân sư thái và Độc Thủ Kim Cương chịu trách nhiệm cảnh giới hậu vệ, còn Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên hiển nhiên chịu trách nhiệm thi thủ giải tà thuật. Y theo kế hoạch bọn hai người Nhất Tự Kiềm trở lại Tứ Tú Trang ngay sau đó nhưng khi vào gia trang một điều khiến cho bọn họ sững sờ là vừa lúc sáng khách phương tấp nập vậy mà bây giờ cả ba căn phòng khách vắng hoe không một bóng người.

Bọn họ cả kinh chưa hiểu ra chuyện gì thì thấy một gã thanh y đồng tử chạy lại, Nhất Tự Kiềm hỏi ngay:

- Bọn họ đã đi đâu cả rồi sao không thấy một ai?

Thanh y đồng tử nhận ra hai vị lão tiền bối này liền cung kính nói:

- Tăng phu nhân đã mời khách phương đến Quân Sơn, Động Đình hồ, nhân vì tìm mãi không thấy nhị vị lão tiền bối đâu nên đã đi trước, có lệnh cho tiểu nhân, nhị vị tiền bối trở lại thì nói nếu nhị vị hữu hứng xin quá bước đến Quân Sơn thưởng cảnh!

Hà Trạch Long thấy nếu có hỏi thêm gã đồng tử cũng chỉ vô ích, đưa mắt nhìn Nhất Tự Kiềm nói:

- Đường lão, chúng ta nhân đang rảnh cũng nên ngao du ngoạn cảnh một phen!

Nói rồi cả hai bước trở ra, rời Tứ Tú Trang nhắm hướng Động Đình hồ mà đi.

Trên đường đi, Nhất Tự Kiếm nghĩ khách nhân tự nhiên lại được mời hết đến Quân Sơn hẳn phải có vấn đề, liền hỏi:

- Hà lão đệ, có gì cao kiến?

Thiên Long Kiếm ngẫm nghĩ một lát nói:

- Đường lão, chuyện này tất đã có vấn đề! Chúng ta có nên báo cho nhị vị Phương, Vương tiểu hiệp biết hay không?

- Hà lão đệ, xem ra lão đệ cũng quá sức lo lắng cẩn thận đó nha, ta không tin Tăng Nguyệt Hà đã biết được những hành động chúng ta, chẳng qua cũng chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi!

Lão dừng lại cười cười rồi nói tiếp:

- Nhưng nếu giả như Tăng Nguyệt Hà có biết việc ta làm thì trước kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ đông như vậy há làm gì được ta chứ!

Thiên Long Kiếm Hà Trạch Long chỉ nhân hành sự cẩn thận nên lời nói ra như vậy, thực ra con người lão ta rất cao ngạo đương nhiên lúc này nghe Nhất Tự Kiếm nói vậy há chịu khi thị sao!

- Đường lão huynh nếu hứng thì chúng ta đi Quân Sơn ngao du một chuyến cũng không phương hại gì!

Nhất Tự Kiếm liền nói:

- Quân Sơn Ngư Ẩn nhân vẫn là vị hảo bằng hữu năm xưa của ta, rất hiểu khách vậy chúng ta trước hết hãy tìm đến quấy nhiễu lão ta rồi sẽ tính!

Thiên Long Kiếm nghe Nhất Tự Kiếm nhắc đến Quân Sơn Ngư Ẩn Thủy Lạc Thiên, bất giác vui lên nói:

- Hảo, Thủy Lạc Thiên cũng là người quen biết với tiểu đệ, vậy chúng ta cứ đến đó!

Bọn họ lúc ấy hai người đi nhanh đến bờ hồ, đang định kiếm người lái đò đưa ra Quân Sơn thì một gã hán tử từ đâu chạy lại nói:

- Phương phu nhân dặn dò tiểu nhân ở đây đợi đưa hai vị tiền bối ra Quân Sơn!

Thiên Long Kiếm trong lòng hơi lo không ngờ Tăng Nguyệt Hà lại có sự đón tiếp ân cần như vậy, nhưng vẫn không nói gì cùng Nhất Tự Kiếm bước lên thuyền.

Suốt quãng thời gian gã hán tử đưa đến Quân Sơn, bọn họ chỉ nhìn trời cao nước xanh nghĩ ngợi trong đầu chứ không nói gì với nhau.

Lát sau đã đến Quân Sơn, cáo từ gã hán tử hai người lên Quân Sơn, bọn họ cả hai đây không phải là lần đầu tiên đến Quân Sơn nên chẳng mấy chốc là đã đến ngay trước ngôi nhà tranh, chỗ ẩn cư của Quân Sơn Ngư Ẩn Thủy Lạc Thiên.

Trên ngôi nhà tranh vẫn thấy một làng khói nhẹ, chứng tỏ Thủy Lạc Thiên không đi ra ngoài, Nhất Tự Kiếm dừng chân vui mừng gọi lớn:

- Thủy lão đệ ở nhà chứ?

Lời nói đã dứt lát sau vẫn không nghe tiếng trả lời, Thiên Long Kiếm liền lên tiếng gọi tiếp:

- Tiểu đệ Võ Dương Hà Thạch Long khấu kiến Thủy lão huynh!

Quái lạ vẫn không một động tĩnh khiến Thiên Long Kiếm hơi lo trong lòng.

Nhất Tự Kiếm thấy gấp trong lòng, giơ chuông lên đánh vào cửa “Ầm...” một tiếng, vẫn không có phản ứng.

Thiên Long Kiếm cố giữ bình tĩnh nói:

- Rất có thể Thủy lão huynh đã đi ra ngoài có việc, chúng ta hãy vào bên trong ngồi đợi một lúc?

Nhất Tự Kiếm cười nói:

- Vậy cũng được!

Rồi cả hai cùng đẩy cửa bước vào, Nhất Tự Kiếm đi trước, chân vừa chạm ngạch cửa bỗng la lớn lên:

- Hảo! Tính Thủy kia, có chuyện gì không phải là đến bọn chúng ta cũng không ra đón tiếp!

Thiên Long Kiếm nghe vậy lên tiếng hỏi:

- Đường lão huynh, Thủy huynh có nhà sao?

Nhất Tự Kiếm nháy vào rồi tránh sang một bên nói:

- Người tự vào xem sẽ biết!

Thiên Long Kiếm tiến lên thêm mấy bước đưa mắt nhìn vào trong thì thấy Thủy Lạc Thiên ngồi bên bếp lửa, lưng hướng ra ngoài bất động chứng tỏ là không muốn đón tiếp.

Thiên Long Kiếm thoát tiên hơi ngạc nhiên, nhưng bỗng mặt hoảng lên la lớn:

- Không xong rồi!

Liền nhảy phắt vào trong nhà, đến bên người Thủy Lạc Thiên đưa tay chộp lay vai lão ta thì cả người lão ta ngã quay ra đất, nằm im bất động.

Thiên Long Kiếm la lên tiếp:

- Đường huynh, chúng ta đã đến chậm một bước, Thủy huynh đã bị người ta hại!

Nhất Tự Kiếm đã thấy rõ hết tình hình, lão cũng đến bên cạnh đưa tay sờ ngực của Thủy Lạc Thiên thấy còn hơi ấm liền nói:

- Ngực còn ấm, chứng tỏ Thủy lão đệ chết chưa lâu.

Thiên Long Kiếm nói:

- Bây giờ chúng ta cứ đặt Thủy huynh lên giường rồi sẽ kiểm tra xem đã bị hạ thủ như thế nào?

Nói rồi bọn họ hai người hai đầu nhắc thi thể Thủy Lạc Thiên đặt lên chiếc giường nhỏ, bắt đầu quan sát từng bộ phận một cách tỉ mỉ.

Đột nhiên Thiên Long Kiếm phát hiện trong tay của Thủy Lạc Thiên có một mảnh giấy nhỏ, gỡ ra xem thì chỉ có đúng mấy chữ:

“Kẻ không thức thời, chết”

Nhất Tự Kiếm giận sôi lên, biết đây là một lời cảnh cáo gần giọng:

- Lão ma đầu, lão phu quyết trả món nợ sát hại bằng hữu này!

Nói rồi cùng Thiên Long Kiếm xét nghiệm tử thi, thật hết sức quái lạ bằng vào kinh nghiệm giang hồ duyệt lịch như bọn họ mà tuyệt không hề phát hiện ra một dấu vết nhỏ nào, chỉ có thần tình trên mặt tử thi còn tồn đọng lại một nỗi phẫn nộ và sợ hãi.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau không nói, nhưng hiển nhiên đã ngầm ý nói với nhau trong chuyện này rất kỳ lạ và nghiêm trọng.

Đúng lúc ấy, cả hai mặt biến sắc khi chợt nhiên thấy thi thể của Thủy Lạc Thiên co rút lại chỉ còn chừng bốn xích.

Nhất Tự Kiếm la lên kinh khủng:

- Hà lão đệ, thi thể lão Thủy đang biến hóa!

Vừa dứt lời lại thấy thi thể co rút thêm lần nữa còn ngoài hai xích đồng thời trướng lên những bóng đầy nước.

Bỗng “Bụp” một tiếng, bóng nước vỡ toan chảy ra một loại nước vàng hôi không tưởng.

Thiên Long Kiếm nháy dựng lên la lớn:

- Thôi rồi, chúng ta đã trúng kế dụ binh của bọn chúng!

Nhất Tự Kiếm vẫn chưa lĩnh hội hết ý của Thiên Long Kiếm, người ngớ ra đứng thoái lui về sau suy nghĩ.

Đột nhiên từ bên ngoài một giọng cười khanh khách vọng vào nói:

- Nhị vị tưởng nghĩ đến chuyện rời khỏi Quân Sơn này sao?

Nhất Tự Kiếm “hừ” một tiếng quát:

- Là ai?

Ngước mắt lên đã nhìn thấy hai bóng người ánh ngay ở cửa.

Hai người này toàn thân đều mặt y phục màu trắng, và điều quái lạ hơn là một người cụt chân phải và một người cụt chân trái, người trên giang hồ thoát nhìn là không ai không nhận ra bởi điều kỳ quái này, bọn họ có ngoại hiệu là Hoàng Sơn Song Tàn.

Nếu lấy công lực võ học thì Hà Trạch Long và Nhất Tự Kiếm không nể sợ gì bọn Hoàng Sơn Song Tàn này.

Nhất Tự Kiếm đôi mắt phần hận nhìn trừng vào bọn họ nói:

- Quân Sơn Ngư Ẩn Thủy Lạc Thiên nhất định là bị chết bởi độc thủ của các người!

Đơn Vu Tả đứng ở bên trái đến mắt cũng không nhìn Nhất Tự Kiếm cười nhạo nói:

- Thì đã sao?

Nhất Tự Kiếm tiến phất lên một bước, chỉ một động tác điêu luyện thanh Hàn Phách kiếm trên lưng đã nằm trong tay, quát lớn:

- Phải đền mạng!

Tiếng quát vừa dứt thì mũi kiếm đã công vào ngực Đơn Vu Tả.

Đơn Vu Tả mặt lạnh như tiền, phất tay một cái một luồng nhu phong lạnh lẽo cuốn tới đẩy lùi thế kiếm của Nhất Tự Kiếm, gần giọng:

- Bằng cỡ người mà xứng sao?

Nhất Tự Kiếm vì đang phần hận bởi Hoàng Sơn Song Tàn sát hại Thủy Lạc Thiên nên xuất chiêu cực nhanh, câu nói của Đơn Vu Tả vừa dứt thì mũi kiếm cũng chỉ còn cách người gã ngoài năm thốn.

Đột nhiên Nhất Tự Kiếm “Á” lên một tiếng, thấy cả bàn tay nắm kiếm tê dại rồi sững lên rất nhanh, mũi kiếm vô tình chúc xuống không còn làm chủ được nữa, cả người lão đảo thoái lui đến ba bước.

Thiên Long Kiếm thấy vậy liền tay múa kiếm vọt lên tiếp ứng, la lớn:

- Đường huynh sao vậy!

- o O o -